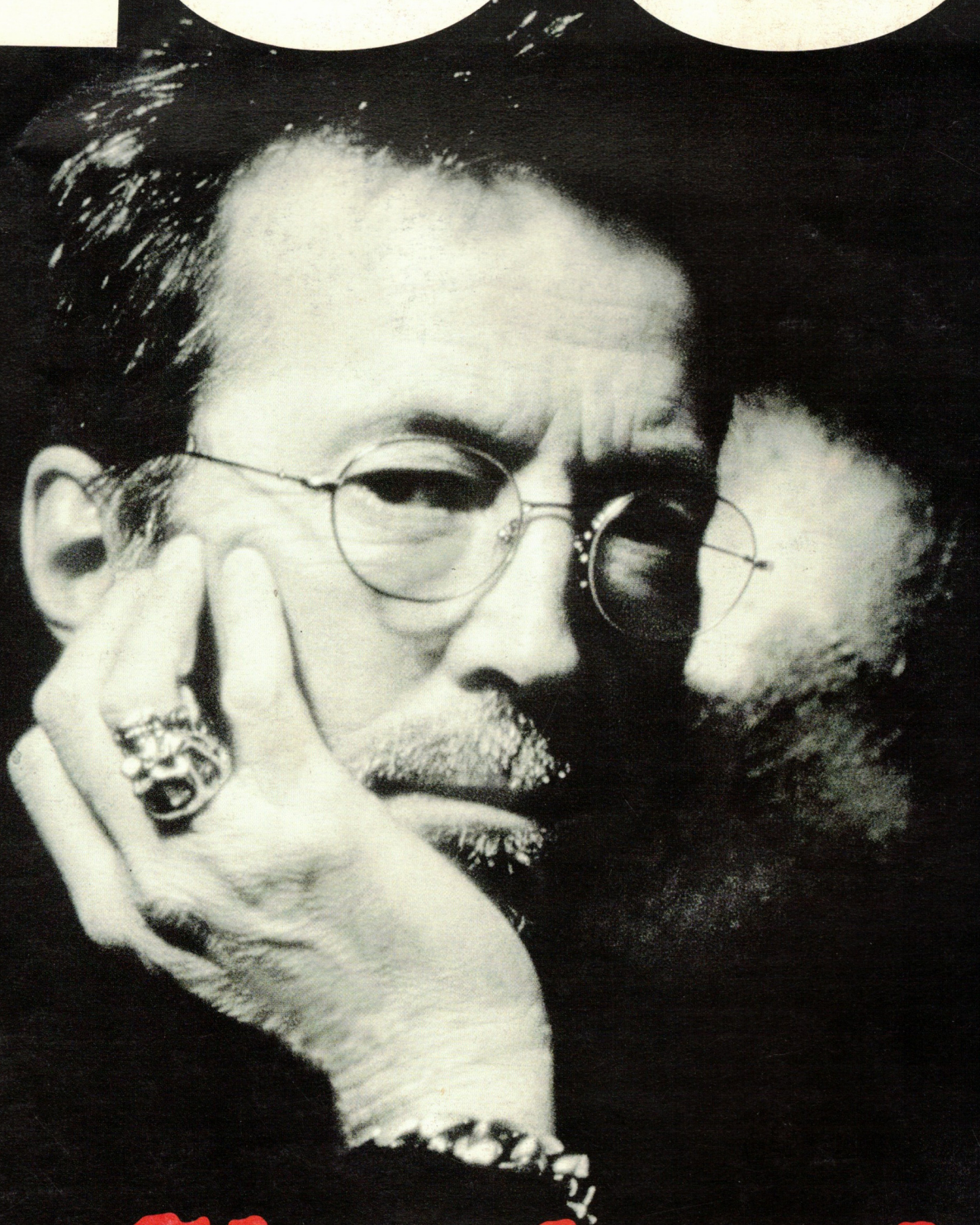

...τρα συλλεκτικούς με
τραγούδια των Cream | B. B. King · Suicide · Εκτός Νομού στα 11
Μύθοι του Canterbury · Blaxploitation

ZOO

It's only Rock n' Roll

ΜΑΙ 68
30 χρόνια
μετά...

The Slowhand

Τα Σταυροδρόμια της Ζωής του Eric Clapton...

The

CANTE

R B U R Y

από τον Νίκο Κοντογούρη *Tales* Μέρος Β'

DELIVERY - MATCHING

Χώρα από τα κλασικά και βασικά ονόματα που καθόρισαν με ακρίβεια τα όρια του Canterbury Rock, υπήρξαν και κάποια άλλα που ξεκίνησαν από την ίδια περιοχή, αλλά οι στόχοι τους ήταν διαφορετικοί. Σε αυτή την κατηγορία ανήκουν οι **Delivery**, οι οποίοι από την αρχή έδειξαν προτίμηση στο rhythm 'n' blues. Παραδόξως όμως, τα περισσότερα μέλη αυτής της μπάντας συμμετείχαν ενεργά κατόπιν στην εξέλιξη του Canterbury Rock και αυτός είναι ο μοναδικός λόγος που περιλαμβάνονται σε αυτό το άρθρο, αφού ούτε το μοναδικό album τους σημείωσε ιδιαίτερη επιτυχία, ούτε βασικά ανήκουν στον "ήχο του Canterbury".

Όλα ξεκίνησαν από τον φαλακρό σαξοφωνίστα **Lol Coxhill**. Το 1967, ενώ οι φίλοι του, οι **Wilde Flowers**, έπαιζαν μέσα στα μπαρ του Kent, αυτός συμμετείχε σε έναν άλλο συνασπισμό της περιοχής, τους **Gass**. Οι Gass, έχοντας παρασυρθεί από το ξέσπασμα του βρετανικού rhythm 'n' blues, διασκεύαζαν επιτυχίες γνωστών blues συνθετών.

Βλέποντας ότι σε αυτό το group δεν υπάρχει μέλλον, ο Coxhill σκέφτεται να σχηματίσει μια άλλη μπάντα. Έτσι, στις αρχές του '68 δίνει σχήμα και μορφή στους Delivery, προσλαμβάνοντας σπουδαίους μουσικούς όπως τον drummer **Pip Pyle**, από τους **Chicken Shack** του

Stan Webb, τον μπασίστα **Jack Monk**, με μεγάλη ιστορία πίσω του αφού από τις αρχές των sixties ήταν μέλος πολλών συγκροτημάτων, και τους αδελφούς **Miller**: **Steve** [πιάνο, όργανο, τραγούδι] και **Phil** [κιθάρες]. Αρχικά οι Delivery διασκεύαζαν κι αυτοί δημοφιλή blues κομμάτια πριν αρχίσουν να ενσωματώνουν περισσότερα jazz στοιχεία στον ήχο τους. Με αυτή τη μορφή διατηρήθηκαν περίπου έναν χρόνο, γιατί ο Monk δυσανασχέτησε με την απραξία τους και έφυγε. Τον αντικατέστησαν αμέσως με έναν σπουδαίο μπασίστα, τον **Roy Babbington**, που τα επόμενα χρόνια θα εξελισσόταν σε super session μουσικό. Αυτή την περίοδο ο Coxhill γνωρίζει μια καταπληκτική τραγουδίστρια με θαυμάσια φωνή, την **Carol Grimes**, ό,τι έπρεπε για το στιλ τους.

Γεννημένη το 1944, ξεκίνησε να τραγουδάει στα folk clubs στις αρχές των sixties. Το 1965 όμως σχηματίζει την πρώτη της μπάντα, τους **Race**, οι οποίοι παίζουν rhythm 'n' blues. Το 1969 ηχογραφεί με τους επίσης rhythm 'n' blues **Babylon** ένα single, αλλά αποχωρεί προσωρινά από το προσκήνιο λόγω της εγκυμοσύνης της.

Η δυνατή bluesy φωνή της έδωσε άλλη διάσταση στα τραγούδια των Delivery. Επηρεασμένη από την **Janis Joplin** [αν και η χροιά της φωνής της μου θυμίζει περισσότερο την **Genya Ravan**], δίκαια απέκτησε το παρατσούκλι "η βρετανίδα Janis".

Μαζί της ηχογράφησαν το album "**Fool's Meeting**" και το single "**Harry Lucky**" / "**Homemade Ruin**" [ακολούθησε πολύ αργότερα άλλο ένα single, το "**I Don't Wanna Discuss It**" / "**I'm Walking**", το 1977]. Το "**Hurry Lucky**", αν και δεν ανέβηκε στα charts ούτε σημείωσε επιτυχία, εν τούτοις απαγορεύτηκε η μετάδοσή του από το B.B.C. Όλοι οι δίσκοι εμφανίστηκαν στην **B&C**, μία μικρή εταιρεία που είχε στο ενεργητικό της σπουδαία ονόματα του βρετανικού Underground, όπως τους **Atomic Rooster**, **Hannibal**, **Ginhouse** κ.α. αλλά δεν είχε τη δυνατότητα προώθησής τους. Μόνο οι Atomic Rooster είχαν την ευκαιρία να κάνουν και δεύτερο lp στην B&C. Όλα τα υπόλοιπα groups εξαφανίστηκαν μετά από ένα album.

Το "**Fool's Meeting**" πέρασε απαρατήρητο, παρόλο που εκτελεστικά ήταν ανώτερο από πολλές δουλειές συγχρόνων τους. Η αδιαφορία του κοινού ανάγκασε το group να διαλυθεί, τον Μάιο του '71. Πρώτος αποχώρησε ο Lol Coxhill για να ενισχύσει τις τάξεις των **Whole World** του **Kevin Ayers** [βλ. προηγούμενο τεύχος]. Ο Babbington έπαιξε στους **Ovary Lodge** και αργότερα βρέθηκε στους **Soft Machine**. Τον Pyle θα τον συναντήσουμε αρχικά στους **Gong** και μετά στους **Hatfield & The North**. Η Grimes βρέθηκε προσωρινά στους εξαιρετικούς **Uncle Dog** του κιθαρίστα **Dave Skinner**, στη συνέχεια ακολούθησε solo καριέρα με τρία ενδιαφέροντα προσωπικά albums, συμμετείχε σε ηχογραφήσεις των **Kala**, **Chilli Willi & The Red Hot Peppers**, **Andy Roberts** και **Tom Robinson** και έκανε ένα single το 1982, συνοδευόμενη από τους **Blockheads** του **Ian Dury**.

Bill MacCormick

Robert Wyatt

David Sinclair

Phil Miller

MOLE

Το καλοκαίρι του '71, ο Coxhill επέστρεψε στους παλιούς του συνεργάτες, τους αδελφούς Miller, για τη δημιουργία μίας νέας μπάντας μαζί με την πρώην τραγουδίστρια των

Fairport Convention, Judy Dyble και τον drummer **Laurie Allan**. Το group επέζησε μόνο λίγους μήνες, εξαιτίας διαφόρων προβλημάτων που προέκυψαν με τα συμβόλαια των μουσικών, και δεν ηχογράφησαν τίποτα. Το όνομά τους ήταν **D.C. & The M.B.'s** [αρχικά των ονομάτων Dyble, Coxhill & The Miller Brothers].

Από τότε ο Coxhill εγκαταλείπει κάθε προσπάθεια σχηματισμού νέου group, αφοσιώνεται στις προσωπικές του δουλειές και στην παραγωγή. Ο Steve Miller ενώνεται με τους **Caravan** για την εγγραφή του **"Waterloo Lily"**, στη συνέχεια κάνει δύο albums μαζί με τον Coxhill, τα **"Coxhill-Miller"** [1973, **Caroline C1503**] και **"The Story So Far... Oh Really?"** [1974, **Caroline C1507**] και εξαφανίζεται από το προσκήνιο.

Ο PHIL MILLER ΟΜΩΣ ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΙΧΤΗΚΕ ΣΕ μεγάλη μορφή του Carterbury Rock. Σχεδόν αμέσως δέχτηκε μια πρόταση από τον **Robert Wyatt** να μετάρχει σε ένα νέο super group που είχε στα σκαριά ο drummer των **Soft Machine**. Φεύγοντας από τους **Soft Machine** ηχογραφεί το solo album **"The End Of An Ear"** και αποφασίζει να σχηματίσει τους **Matching Mole**. Δική του ιδέα ήταν να μεταφράσει στα γαλλικά το όνομα των **Soft Machine** [Machine Molle] και με μια μικρή παραλλαγή κατέληξε στο **Matching Mole**.

Εκτός από τον Miller, ο Wyatt προσκάλεσε τον οργανίστα των **Caravan**, **David Sinclair** και τον μπασίστα **Bill McCormick** των **Quiet Sun** [από τους οποίους ξεκίνησαν την καριέρα τους ο κιθαρίστας των **Roxy Music**, **Phil Manzanera** και ο drummer των **This Heat**, **Charles Hayward**].

Οι τέσσερις τους μπήκαν στο studio τον Δεκέμβριο του '71 και ηχογράφησαν το πρώτο ομώνυμο album τους στη **CBS**. Όλες οι συνθέσεις ανήκουν στον Wyatt, εκτός από το **"O Caroline"**, που το συνυπόγραψε με τον David και ομολογουμένως ήταν το καλύτερο κομμάτι του δίσκου, και το **"Part Of The Dance"** του Miller.

Το **"O Caroline"** που κυκλοφόρησε και στις σαράντα πέντε στροφές

[με το **"Signed Curtain"** στη β' πλευρά] υπήρξε ένα από τα μεγάλα χαμένα singles των seventies. Ήταν αφιερωμένο στην τότε κοπέλα του Wyatt και θυλική rock δημοσιογράφου, **Caroline Coon**.

Ίσως να φταίει η φωνή του Robert που κάνει τα τραγούδια της α' πλευράς να μοιάζουν με αυτά των αρχικών **Soft Machine**, ενώ στη β' πλευρά που είναι instrumental το ύφος τους προσεγγίζει τους **Caravan**. Παραδόξως, το πιο πειραματικό track είναι το μεγάλης διάρκειας **"Part Of The Dance"** του Miller. Ήταν φανερό πως ο Wyatt επεδίωκε να κινηθεί σε άλλους δρόμους από αυτούς των **Soft Machine**. Ενώ ο δίσκος βρισκόταν στο στάδιο του remix, ο Sinclair φεύγει από το group και τη θέση του παίρνει ο session οργανίστας **Dave McRae**.

Μαζί του οι **Matching Mole** μπαίνουν για δεύτερη φορά στο studio για το επόμενο album τους **"Little Red Record"** - το κατεξοχήν "κομμουνιστικό" lp του rock. Στο εξώφυλλο οι τέσσερις τους ντυμένοι σαν στρατιώτες, εργάτες, αγρότης και αεροπόρος της κινέζικης επανάστασης, κρατούν την κόκκινη σημαία και τη "σκέπη του Μάο". Ο δίσκος κυκλοφόρησε το 1972, πάλι στη **CBS**, με παραγωγή τον **Robert Fripp** [King Crimson].

Οι συνθέσεις, πιο πολύπλοκες, δείχνουν τη διάθεση των δημιουργών να πειραματιστούν περισσότερο, παρά να κατεθνηθούν σε συγκεκριμένες μουσικές βάσεις. Ο ρόλος του Wyatt έχει περιοριστεί, αφού και οι τέσσερις μοιράζονται τώρα εξίσου τα κομμάτια.

Το γεγονός αυτό [όπως και το γενικό αποτέλεσμα του lp] μάλλον δυσαρέστησε τον Wyatt, που αποφάσισε να ψάξει για νέους συνεργάτες. Δυστυχώς όμως δεν πρόλαβε, εξαιτίας ενός τραγικού δυστυχήματος. Ένα βράδυ έπεσε από το παράθυρο του σπιτιού του και χτύπησε άσχημα στη μέση, με αποτέλεσμα να μείνει παράλυτος σε όλη την υπόλοιπη ζωή του. Διέλυσε εντελώς τους **Matching Mole** και στράφηκε στις προσωπικές ηχογραφήσεις. Ο McRae προσχώρησε στους **Pacific Eardrum** και ο McCormick ακολούθησε τον παλιό του φίλο Manzanera στους **801**. Ο Miller μαζί με τους Sinclair θα συνέχιζε στους ανεπανάληπτους **Hatfield & The North**.

Carol Grimes

CAROL GRIMES & DELIVERY

singles

Hurry Lucky / Homemade Ruin[1970, B&C CB 129]

I Don't Wanna Discuss It / I'm Walking[1977, B&C BCP 2]

album

* **Fool's Meeting**[1970 B&C CAS 1023]

MATCHING MOLE

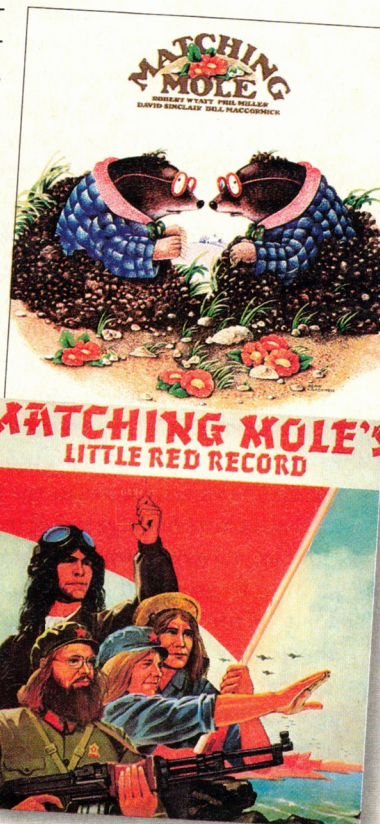
single

O Caroline / Signed Curtain[1972, CBS 8101]

albums

** **Matching Mole**[1972, CBS 64850]

** **Little Red Record**[1972, CBS 65260]

HATFIELD & THE NORTH

Mπάντα-πρότυπο του ήχου του Canterbury, παρόλο το μικρό χρονικό διάστημα της ύπαρξής τους [1972-75] κι αυτό για δύο βασικούς λόγους: πρώτον, κάθε μέλος του group είχε ήδη καθιερωθεί παίζοντας σε προηγούμενες μπάντες της περιοχής και δεύτερον, η μουσική τους ενέκλειε ακόμα τον ελιτισμό, τον λυρισμό και την ομορφιά αυτού του μουσικού ιδιώματος, τη στιγμή που το έντεχνο rock είχε φορέσει τον αποκρουστικό μανδύα της φρικαλέας techno progressive έκφρασης.

Οι **Hatfield & The North** σχηματίστηκαν τον Οκτώβριο του 1972 από τον οργανίστα **David Sinclair**, ο οποίος είχε εγκαταλείψει τους **Matching Mole**. Η αρχική μορφή τους περιλάμβανε τον κιθαρίστα του ίδιου group **Phil Miller** και τον αδελφό του, **Steve**. Ο τελευταίος έμεινε μόνο έξι εβδομάδες και μετά έφυγε. Τη θέση του πήρε ο ξάδελφος του **Dave**, **Richard Sinclair**, ο οποίος παράτησε τους **Caravan** μετά το τέταρτο album τους, "**Waterloo Lily**". Πίσω από τα τύμπανα κάθισε ο **Pip Pyle** των **Delivery**, αφού πέρασε ένα μικρό διάστημα με τους **Gong**. Ονομάστηκαν έτσι από μια διασταύρωση δρόμων έξω από το Λονδίνο [μάλιστα για ένα μεγάλο διάστημα οι οπαδοί τους έκλεβαν τις πινακίδες που σηματοδοτούσαν τη διασταύρωση].

Άρχισαν τις πρόβες και η πρώτη τους παράσταση δόθηκε τον Νοέμβριο του '72 σε ένα ξενοδοχείο του Folkstone. Μερικές μέρες αργότερα και αφού η πρώτη τους εμφάνιση είχε προξενήσει ιδιαίτερη εντύπωση, ο **David Sinclair** αποφασίζει να ηγηθεί των **Caravan** και φεύγει από το group αφήνοντάς τους ξεκρεμαστούς.

Σε αυτή την κρίσιμη στιγμή [παραμονές μιας ενρωπαϊκής περιόδου] ο **Pyle** έδωσε τη λύση. Θυμήθηκε τον σπουδαίο οργανίστα των **Egg** και **Khan**, **Dave Stewart** και ήταν σίγουρος πως μονάχα αυτός ταίριαζε στον ήχο του group. Ο **Stewart** ήταν όντως διαθέσιμος, αφού μετά από τα groups αυτά δεν έπαιζε πουθενά αλλού. Ο **Pyle** είχε κουβαλήσει και μια ταινία με πρόχειρες ηχογραφήσεις των **Hatfield** αλλά μάλλον δεν χρειάστηκε, αφού ο **Stewart** πήρε αμέσως την απόφαση να ενωθεί μαζί τους.

Από την αρχή όμως ο **Dave** ένιωθε πως οι **Hatfield** ήθελαν κάτι διαφορετικό από αυτό που μπορούσε να τους δώσει. Είχαν εξοικιωθεί με τον ήχο του **David Sinclair** και του **Steve Miller** και πάνω σε αυτόν τον ήχο είχαν δομήσει τις συνθέσεις τους. Έτσι ο **Stewart** αναγκάστηκε να νοικιάσει ένα ηλεκτρικό πιάνο και άρχισε να ασχολείται με την jazz με την οποία ποτέ δεν είχε καλές σχέσεις. Παρόλες τις αντιξοότητες, διέκρινε ότι με αυτό το group θα διευρύνονταν οι μουσικοί του ορίζοντες. Η νεο-κλασική πορεία των **Egg** τον τροφодότησε με άπειρες μουσικές γνώσεις. Όμως είχε μείνει πίσω στον τομέα του αυτοσχεδιασμού και εκεί χρειαζόταν δουλειά. Συχνά, στις πρώτες τους συναυλίες, σε κάποια σημεία σταματούσε να παίζει ή

τους συνόδευε με απλά ακόρντα, επειδή δεν ήξερε πού θα καταλήξουν.

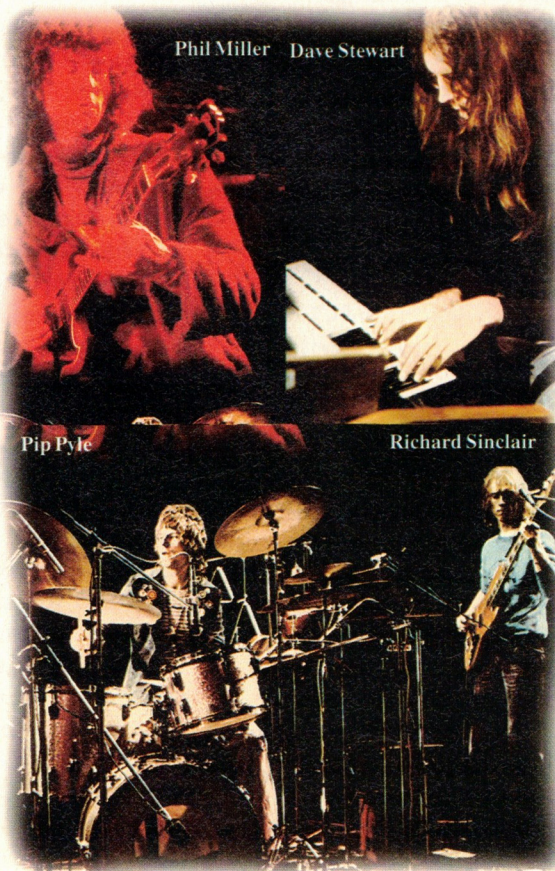
Με τον ερχομό του άλλαξε και η τύχη του group, αφού σε μία συναυλία τους γνώρισαν τους **Richard Branson** και **Simon Draper**, οι οποίοι μόλις είχαν ιδρύσει τη **Virgin Records** σχεδιάζοντας να προωθήσουν οτιδήποτε αντιεμπορικό. Οι **Hatfield** υπέγραψαν στην εταιρεία, πήραν 2.000 λίρες προκαταβολή και με αυτό το ποσό αγόρασαν το ηλεκτρικό πιάνο και ένα van για τις μετακινήσεις τους. Συγκεντρώθηκαν περισσότερο στη σύνθεση των κομματιών γιατί η **Virgin** απαιτούσε κάποιον δίσκο από αυτούς, ο οποίος δεν άργησε να έρθει.

Το πρώτο τους album "**Hatfield & The North**" κυκλοφόρησε στο τέλος του 1973 και αποτέλεσε τη βίβλο του ήχου του Canterbury. Μεγαλοφρενείς συνθέσεις, όπου όλα τα μέλη συμμετέχουν αλλά ο καθένας αφήνει τη δική του σφραγίδα. Ο **Richard** ερμηνεύει θαυμάσια και γράφει τους περιέργους αλλά και τόσο παραστατικούς στίχους, κάνοντας σπουδαία δουλειά με το μπάσο [πουθενά αλλού δεν τον άκουσα να καταφεύγει σε τόσο όμορφα σχήματα], ενώ ο **Dave** όχι μόνο προσαρμόζεται αμέσως, αλλά κάποιες από τις δυνατότερες συνθετικές στιγμές του ανήκουν. Ο **Pip** νομίζω ότι αισθάνεται περισσότερο άνετα από όλους, χρησιμοποιεί και κάποιες τεχνικές του **Wyatt**, ενώ ο **Phil** παίζει κιθάρα με θαυμαστό τρόπο. Θα ήταν άδικο αν προσπαθούσα να ξεχωρίσω κάποιο κομμάτι. Όλα μαζί συγκροτούν αυτό το εξαιρετικό album. Και οι τέσσερις μουσικοί δουλεύουν με έναν απαράμιλλο συγχρονισμό, ελέγχουν τα πάντα. Εκεί όμως που πραγματικά δείχνουν το μεγαλείο τους είναι στις live εμφανίσεις, όπου κατορθώνουν και εκτελούν ακόμα πιο εντυπωσιακά τα ίδια θέματα. Στον δίσκο τους βοηθούν και κάποιοι φίλοι και φίλες του

παρελθόντος. Ο **Wyatt** τραγουδάει στο "**Calyx**", τη μεγαλειώδη σύνθεση του **Miller**, πνευστά παίζουν οι **Geoff Leigh** [των **Henry Cow**] και **Jeremy Baines**, ενώ στα φωνητικά βρίσκουμε τις **Amanda Parsons**, **Barbara Gaskin** [των **Spirogyra**] και **Ann Rosenthal**.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΥ αναλαμβάνουν να διεκπεραιώσουν νέες περιοδείες, κυρίως εκτός Βρετανίας όπου είναι δημοφιλέστατοι. Στην Ολλανδία, επειδή οι οπαδοί των **Caravan** είναι φανατικοί, η υποδοχή είναι απρόσμενη. Μάλιστα, σε δύο εμφανίσεις, οι διοργανωτές θεώρησαν καλό να τους παρουσιάσουν ως **Caravan**. Στη Γαλλία, όπου οι **Soft Machine** και οι **Gong** ήταν μυθικά groups, τους θεωρούν συνεχιστές αυτής της κουλτούρας, αφού ο **Phil** είχε παίζει στα albums του **Robert Wyatt** και ο **Pip** είχε περάσει από τις τάξεις των **Gong**.

Όμως τα πράγματα δεν πάνε καλά με την εταιρεία. Εκτός από την προκαταβολή, δεν πήραν καθόλου χρήματα από τα ποσοστά που δικαιούνταν, τη στιγμή που οι **Sinclair** και **Pyle** είχαν οικογένειες να

NATIONAL HEALTH

Ας επιστρέψουμε όμως στη συνέχεια της ιστορίας μας. Το σπίτι του Gowen απετέλεσε το πνευματικό καταφύγιο των National Health [που ονομάστηκαν έτσι

από τη μάσκα του σκελετού των γυαλιών του Stewart]. Εδώ άρχισαν να πειραματίζονται πάνω στη φύση της μουσικής και να επιλέγουν τους συνεργάτες τους. Ο Gowen προσκάλεσε τον κιθαρίστα των Gilgamesh, **Phil Lee**, αλλά αυτός προτιμούσε τη σύγχρονη jazz και έτσι άφηγε ελεύθερο το πεδίο στον Phil Miller. Τη θέση του μπασίστα κέρδισε ο Mont Campbell, παλιός φίλος του Stewart από τους Egg. Επειδή η μουσική ήταν instrumental, θέλησαν σε κάποια σημεία να υπάρχουν και φωνητικά. Έτσι προσκάλεσαν την **Amanda Parsons**. Το μεγάλο πρόβλημα ήταν ο drummer. Ο Stewart από την αρχή ήθελε τον Pip Pyle, αλλά επειδή το όλο σκηνικό θα θύμιζε επανασυγκρότηση των Hatfield & The North, αποφάσισαν να βάλουν αγγελίες στα μουσικά έντυπα. Τελικά η απάντηση ήρθε από εκεί που δεν την περίμεναν, από τα γραφεία της Virgin, όπου ο γνωστός drummer των **Yes**, των **King Crimson** και άλλων groups **Bill Bruford**, τους τηλεφώνησε για να συνεργαστούν. Η πολυμελής αυτή μπάντα [δύο οργανίστες, δύο κιθαρίστες, ένας μπασίστας, μία τραγουδίστρια και ένας drummer] άρχισε να δουλεύει συλλογικά και τα πρώτα αποτελέσματα αυτής της δουλειάς ήταν εντυπωσιακά. Το **"Clocks & Clouds"** του Stewart θύμιζε τις καλύτερες στιγμές των Hatfield & The North. Ο Gowen έγραψε το **"Brujo"** [που θα εμφανιζόταν περιορισμένο στα δέκα λεπτά στο πρώτο τους lp] και το **"Bells"**, μια πολύπλοκη σύνθεση, ότι έπρεπε για αυτοσχεδιασμούς. Τα ουσιαστικότερα κομμάτια παραδόξως ανήκαν στον Campbell, παρόλο που απουσίαζε από το προσκήνιο. Τόσο το **"Paracelsus"** όσο και το **"Agrippa"** θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στο soundtrack κάποιου παρανοϊκού φιλμ, ενώ το **"Zabaglione"** ξεφεύγει από τη σφαίρα της περιγραφής. Αυτά και κάποια άλλα κομμάτια αποτελούσαν το ζωντανό ρεπερτόριο των πρώτων ημερών. Όμως, μετά τις πρώτες εμφανίσεις, ο Phil Lee αποφασίζει να τους εγκαταλείψει [κατάντησε κιθαρίστας στην μπάντα του **Charles Aznavour** κάπου στη Γαλλία].

Ακολουθεί ο Bruford, ο οποίος σχεδίαζε να χρησιμοποιήσει τους National Health ως προσωπική του μπάντα για να κατακτήσει την Αμερική. [Τότε ηχογράφησε το πρώτο προσωπικό του lp, στο οποίο τον βοήθησε ο Stewart.] Ο τρίτος που έφυγε ήταν ο Campbell, ο οποίος δεν ήταν αποφασισμένος να συνεχίσει τη ζωή του δρόμου, των περιουσιών και της κάκιστης διατροφής. Ο Steve Hillage τους βοήθησε να τελειώσουν με το ζόρι την περιοδεία αλλά ούτε αυτός ήταν διαθέσιμος. Έτσι οι υπόλοιποι είχαν να αντιμετωπίσουν δεκάδες προβλήματα. Έπρεπε πρώτα απ' όλα να

Ας επιστρέψουμε όμως στη συνέχεια της ιστορίας μας. Το σπίτι του Gowen απετέλεσε το πνευματικό καταφύγιο των National Health [που ονομάστηκαν έτσι από τη μάσκα του σκελετού των γυαλιών του Stewart]. Εδώ άρχισαν να πειραματίζονται πάνω στη φύση της μουσικής και να επιλέγουν τους συνεργάτες τους. Ο Gowen προσκάλεσε τον κιθαρίστα των Gilgamesh, **Phil Lee**, αλλά αυτός προτιμούσε τη σύγχρονη jazz και έτσι άφηγε ελεύθερο το πεδίο στον Phil Miller. Τη θέση του μπασίστα κέρδισε ο Mont Campbell, παλιός φίλος του Stewart από τους Egg. Επειδή η μουσική ήταν instrumental, θέλησαν σε κάποια σημεία να υπάρχουν και φωνητικά. Έτσι προσκάλεσαν την **Amanda Parsons**. Το μεγάλο πρόβλημα ήταν ο drummer. Ο Stewart από την αρχή ήθελε τον Pip Pyle, αλλά επειδή το όλο σκηνικό θα θύμιζε επανασυγκρότηση των Hatfield & The North, αποφάσισαν να βάλουν αγγελίες στα μουσικά έντυπα. Τελικά η απάντηση ήρθε από εκεί που δεν την περίμεναν, από τα γραφεία της Virgin, όπου ο γνωστός drummer των **Yes**, των **King Crimson** και άλλων groups **Bill Bruford**, τους τηλεφώνησε για να συνεργαστούν. Η πολυμελής αυτή μπάντα [δύο οργανίστες, δύο κιθαρίστες, ένας μπασίστας, μία τραγουδίστρια και ένας drummer] άρχισε να δουλεύει συλλογικά και τα πρώτα αποτελέσματα αυτής της δουλειάς ήταν εντυπωσιακά. Το **"Clocks & Clouds"** του Stewart θύμιζε τις καλύτερες στιγμές των Hatfield & The North. Ο Gowen έγραψε το **"Brujo"** [που θα εμφανιζόταν περιορισμένο στα δέκα λεπτά στο πρώτο τους lp] και το **"Bells"**, μια πολύπλοκη σύνθεση, ότι έπρεπε για αυτοσχεδιασμούς. Τα ουσιαστικότερα κομμάτια παραδόξως ανήκαν στον Campbell, παρόλο που απουσίαζε από το προσκήνιο. Τόσο το **"Paracelsus"** όσο και το **"Agrippa"** θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στο soundtrack κάποιου παρανοϊκού φιλμ, ενώ το **"Zabaglione"** ξεφεύγει από τη σφαίρα της περιγραφής. Αυτά και κάποια άλλα κομμάτια αποτελούσαν το ζωντανό ρεπερτόριο των πρώτων ημερών. Όμως, μετά τις πρώτες εμφανίσεις, ο Phil Lee αποφασίζει να τους εγκαταλείψει [κατάντησε κιθαρίστας στην μπάντα του **Charles Aznavour** κάπου στη Γαλλία].

Ακολουθεί ο Bruford, ο οποίος σχεδίαζε να χρησιμοποιήσει τους National Health ως προσωπική του μπάντα για να κατακτήσει την Αμερική. [Τότε ηχογράφησε το πρώτο προσωπικό του lp, στο οποίο τον βοήθησε ο Stewart.] Ο τρίτος που έφυγε ήταν ο Campbell, ο οποίος δεν ήταν αποφασισμένος να συνεχίσει τη ζωή του δρόμου, των περιουσιών και της κάκιστης διατροφής. Ο Steve Hillage τους βοήθησε να τελειώσουν με το ζόρι την περιοδεία αλλά ούτε αυτός ήταν διαθέσιμος. Έτσι οι υπόλοιποι είχαν να αντιμετωπίσουν δεκάδες προβλήματα. Έπρεπε πρώτα απ' όλα να

Ας επιστρέψουμε όμως στη συνέχεια της ιστορίας μας. Το σπίτι του Gowen απετέλεσε το πνευματικό καταφύγιο των National Health [που ονομάστηκαν έτσι από τη μάσκα του σκελετού των γυαλιών του Stewart]. Εδώ άρχισαν να πειραματίζονται πάνω στη φύση της μουσικής και να επιλέγουν τους συνεργάτες τους. Ο Gowen προσκάλεσε τον κιθαρίστα των Gilgamesh, **Phil Lee**, αλλά αυτός προτιμούσε τη σύγχρονη jazz και έτσι άφηγε ελεύθερο το πεδίο στον Phil Miller. Τη θέση του μπασίστα κέρδισε ο Mont Campbell, παλιός φίλος του Stewart από τους Egg. Επειδή η μουσική ήταν instrumental, θέλησαν σε κάποια σημεία να υπάρχουν και φωνητικά. Έτσι προσκάλεσαν την **Amanda Parsons**. Το μεγάλο πρόβλημα ήταν ο drummer. Ο Stewart από την αρχή ήθελε τον Pip Pyle, αλλά επειδή το όλο σκηνικό θα θύμιζε επανασυγκρότηση των Hatfield & The North, αποφάσισαν να βάλουν αγγελίες στα μουσικά έντυπα. Τελικά η απάντηση ήρθε από εκεί που δεν την περίμεναν, από τα γραφεία της Virgin, όπου ο γνωστός drummer των **Yes**, των **King Crimson** και άλλων groups **Bill Bruford**, τους τηλεφώνησε για να συνεργαστούν. Η πολυμελής αυτή μπάντα [δύο οργανίστες, δύο κιθαρίστες, ένας μπασίστας, μία τραγουδίστρια και ένας drummer] άρχισε να δουλεύει συλλογικά και τα πρώτα αποτελέσματα αυτής της δουλειάς ήταν εντυπωσιακά. Το **"Clocks & Clouds"** του Stewart θύμιζε τις καλύτερες στιγμές των Hatfield & The North. Ο Gowen έγραψε το **"Brujo"** [που θα εμφανιζόταν περιορισμένο στα δέκα λεπτά στο πρώτο τους lp] και το **"Bells"**, μια πολύπλοκη σύνθεση, ότι έπρεπε για αυτοσχεδιασμούς. Τα ουσιαστικότερα κομμάτια παραδόξως ανήκαν στον Campbell, παρόλο που απουσίαζε από το προσκήνιο. Τόσο το **"Paracelsus"** όσο και το **"Agrippa"** θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στο soundtrack κάποιου παρανοϊκού φιλμ, ενώ το **"Zabaglione"** ξεφεύγει από τη σφαίρα της περιγραφής. Αυτά και κάποια άλλα κομμάτια αποτελούσαν το ζωντανό ρεπερτόριο των πρώτων ημερών. Όμως, μετά τις πρώτες εμφανίσεις, ο Phil Lee αποφασίζει να τους εγκαταλείψει [κατάντησε κιθαρίστας στην μπάντα του **Charles Aznavour** κάπου στη Γαλλία].

Ας επιστρέψουμε όμως στη συνέχεια της ιστορίας μας. Το σπίτι του Gowen απετέλεσε το πνευματικό καταφύγιο των National Health [που ονομάστηκαν έτσι από τη μάσκα του σκελετού των γυαλιών του Stewart]. Εδώ άρχισαν να πειραματίζονται πάνω στη φύση της μουσικής και να επιλέγουν τους συνεργάτες τους. Ο Gowen προσκάλεσε τον κιθαρίστα των Gilgamesh, **Phil Lee**, αλλά αυτός προτιμούσε τη σύγχρονη jazz και έτσι άφηγε ελεύθερο το πεδίο στον Phil Miller. Τη θέση του μπασίστα κέρδισε ο Mont Campbell, παλιός φίλος του Stewart από τους Egg. Επειδή η μουσική ήταν instrumental, θέλησαν σε κάποια σημεία να υπάρχουν και φωνητικά. Έτσι προσκάλεσαν την **Amanda Parsons**. Το μεγάλο πρόβλημα ήταν ο drummer. Ο Stewart από την αρχή ήθελε τον Pip Pyle, αλλά επειδή το όλο σκηνικό θα θύμιζε επανασυγκρότηση των Hatfield & The North, αποφάσισαν να βάλουν αγγελίες στα μουσικά έντυπα. Τελικά η απάντηση ήρθε από εκεί που δεν την περίμεναν, από τα γραφεία της Virgin, όπου ο γνωστός drummer των **Yes**, των **King Crimson** και άλλων groups **Bill Bruford**, τους τηλεφώνησε για να συνεργαστούν. Η πολυμελής αυτή μπάντα [δύο οργανίστες, δύο κιθαρίστες, ένας μπασίστας, μία τραγουδίστρια και ένας drummer] άρχισε να δουλεύει συλλογικά και τα πρώτα αποτελέσματα αυτής της δουλειάς ήταν εντυπωσιακά. Το **"Clocks & Clouds"** του Stewart θύμιζε τις καλύτερες στιγμές των Hatfield & The North. Ο Gowen έγραψε το **"Brujo"** [που θα εμφανιζόταν περιορισμένο στα δέκα λεπτά στο πρώτο τους lp] και το **"Bells"**, μια πολύπλοκη σύνθεση, ότι έπρεπε για αυτοσχεδιασμούς. Τα ουσιαστικότερα κομμάτια παραδόξως ανήκαν στον Campbell, παρόλο που απουσίαζε από το προσκήνιο. Τόσο το **"Paracelsus"** όσο και το **"Agrippa"** θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στο soundtrack κάποιου παρανοϊκού φιλμ, ενώ το **"Zabaglione"** ξεφεύγει από τη σφαίρα της περιγραφής. Αυτά και κάποια άλλα κομμάτια αποτελούσαν το ζωντανό ρεπερτόριο των πρώτων ημερών. Όμως, μετά τις πρώτες εμφανίσεις, ο Phil Lee αποφασίζει να τους εγκαταλείψει [κατάντησε κιθαρίστας στην μπάντα του **Charles Aznavour** κάπου στη Γαλλία].

βρουν αντικαταστάτες. Προσέλαβαν τον νεαρό μπασίστα **Neil Murray** [από τους **Colosseum II** και **Gilgamesh**] και τελικά τον **Pip Pyle** ως drummer. Το πιο δύσκολο μέρος όμως ήταν να βρουν εταιρεία για να κάνουν το πρώτο τους album, αφού υπήρχε διαθέσιμο υλικό. Όμως τα πράγματα είχαν αλλάξει. Το ξέσπασμα του punk είχε μετατρέψει την ιδεολογία όλου του μουσικού κόσμου. Οι εταιρείες είχαν ανακαλύψει νέο "προϊόν" προς εκμετάλλευση και οι **Sex Pistols** υπογράφοντας διαδοχικά στις **EMI**, **A&M** και **Virgin** επιβεβαίωναν με τη στάση τους ότι κάθε πολυεθνική μπορεί να έχει τη δική της κερδοφόρα punk μπάντα. Κάθε τι το progressive αντιμετωπιζόταν με σκεπτικισμό και καχυποψία, αφού οι θηριώδεις techno progressive βλέψεις εκείνων των "δεινοσαυρικών" συγκροτημάτων είχαν διαμελίσει την υφή του rock. Οι απορρίψεις και οι αρνήσεις με γελοία προσχήματα άρχισαν να απογοητεύουν τους μουσικούς. Τώρα είχε έρθει η σειρά του Gowen να φύγει, αφού είχε πρόταση να παίξει μουσική στο κωμικό σέξι μούζικαλ *"Let My People Come"*, ενώ τους παράτησε και η Amanda. Οι National Health, αφού δεν μπορούσαν να υπογράψουν συμβόλαιο με κάποια εταιρεία, περιόδευαν συνεχώς. Την άνοιξη του '77, ο Stewart βοήθησε τον **Hugh Hopper** στην εγγραφή του album *"Hoppertunity Box"*. Τεχνικός ήχου ήταν κάποιος **Mike Dunne**, ο οποίος είχε ένα studio, και όσα groups του άρεσαν τα άφηνε να ηχογραφούν δωρεάν. Οι Stewart και Dunne έγιναν φίλοι και έτσι οι National Health γράφουν το πρώτο τους album τον Μάρτιο. Ενώ ξεκίνησαν οι τέσσερις τους, προστέθηκαν η Amanda και ο Gowen, όχι ως μέλη αλλά ως βοηθητικοί μουσικοί, και ο Jimmy Hastings στο φλάουτο.

Περιείχε δύο δεκαπεντάλεπτες συνθέσεις του Stewart, τα *"Tenemos Road"* και *"Elephants"* [η δεύτερη σε συνεργασία με τον Gowen] που καθήλωναν τον ακροατή. Παρόλο που η εποχή ήταν επικίνδυνη για τέτοιου είδους πειραματισμούς, το group δεν δίσταζε να ενισχύει τις βάσεις του Canterbury Rock. Και από τις υπόλοιπες τρεις συνθετικές στιγμές, οι δύο ανήκουν στον Stewart υπό τον κοινό τίτλο *"Borogoves"* ενώ το *"Brujo"* το υπογράφει ο Gowen. Έχοντας έναν δίσκο έτοιμο αλλά μην έχοντας εταιρεία, οι National Health συνεχίζουν τις περιοδείες σε Γαλλία και Ολλανδία. Σε αυτό το διάστημα φεύγει και ο Murray [για να κάνει καριέρα με τους **Whitesnake** και **Black Sabbath**] και στη θέση του έρχεται ο **John Greaves** των Henry Cow. Με τον ερχομό του άλλαξε και η τύχη του group. Ο διευθυντής της **Charly Records**, **Joop Visser**, άκουσε προσεκτικά το πρώτο τους lp και αποφάσισε να το κυκλοφορήσει μέσω της θυγατρικής **Affinity**. Το γεγονός χαροποίησε τα μέλη και τους έδωσε το κουράγιο να συνεχίσουν.

Μετά από μία εξαντλητική τουρνέ όπου εμφανίστηκαν ως support του Steve Hillage, μπαίνουν στο studio για δεύτερη φορά, για να ηχογραφήσουν το καταπληκτικό *"Of Queues And Cures"*. Ένας πράγματι δυνατός δίσκος όπου το εξής γεγονός ανεβάζει περισσότερο την αξία του: εκτός από το *"Squarer For Maud"*, ένα περίφημο εντεκάλεπτο θέμα του Greaves που θυμίζει πρώιμους Henry Cow [ο **Peter Blegvad** των **Slapp Happy** τραγουδάει, η **Georgie Born** παίζει τσέλο και ο πανταχού παρών **Jimmy Hastings** κλαρινέτο], όλα τα υπόλοιπα κομμάτια δομήθηκαν και τελειοποιήθηκαν μέσα στο studio, κατά τη διάρκεια των ηχογραφήσεων. Για παράδειγμα, το *"Collapse"* του Stewart, μία παρανοϊκή ιδέα με steel drums βασισμένη σε μία κακοφωνία ρυθμού calypso, ηχογραφήθηκε κατά τη διάρκεια της δεύτερης πρόβας. Η Born προτιμούσε να παίζει τσέλο στην αυλή του studio μέσα στα δέντρα κι έτσι οι εγγραφές αυτού του οργάνου είναι εξωτερικές. Δύο ακόμα κομμάτια του Stewart, τα *"The Bryden 2-Step"* [parts I και II] εγκλείουν όλη τη φιλοσοφία της μουσικής του Canterbury. Ο Phil Miller δίνει όλο του τον εαυτό στο *"Dreams Wide Awake"* και ο Pyle παίζει με εξαιρετικό τρόπο στο δικό του δωδεκάλεπτο *"Binoculars"* [εδώ έχει και ένα αξιοθαύμαστο solo φλάουτου από τον Hastings]. Δηλαδή κάθε μέλος δίνει το δικό του πνεύμα στα βασικότερα θέματα του δίσκου.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ BLEGVAD ΚΑΙ ΤΗΝ BORN ΠΗΓΕ καλά και ο Stewart τους πρότεινε να ενωθούν με το group. Όμως, όπως αποδείχτηκε, επρόκειτο περί μεγάλου λάθους, αφού και τα δύο νέα μέλη προέρχονταν από διαφορετικές σχολές που βασιζόνταν περισσότερο στον αυτοσχεδιασμό. Όταν προσπάθησαν να δώσουν περισσότερη έμφαση σε αυτό το στοιχείο, ο Stewart δυσανασχέτησε και μετά από μία μεγαλειώδη εμφάνιση στην τηλεοπτική εκπομπή του **Bob Harris**, *"Old Grey Whistle Test"*, τους εγκατέλειψε. Αυτοί συμπλήρωσαν το κενό με [ποιον άλλον;] τον Gowen αλλά μετά από μερικές παραστάσεις διαλύθηκαν οριστικά. Ο Stewart ακολούθησε τον Bill Bruford στην Αμερική, και όταν επέστρεψε στη Βρετανία ίδρυσε την **Broken Records** και ασχολήθηκε με παραγωγές. [Οι μετά το 1980 δραστηριότητές του είναι πολλές και ίσως αναφερθούν στο μέλλον.] Οι Pyle και Miller εμφανίστηκαν πολλές φορές σε διάφορες μπάντες και σήμερα παίζουν μαζί στους **Incahoots**. Η Amanda Parsons εργάζεται σε ένα τηλεοπτικό κανάλι, ο Mont Campbell γυρίζει όλη τη χώρα και ηχογραφεί folk καλλιτέχνες, ο Greaves εγκαταστάθηκε στο Παρίσι και δουλεύει ως session. Ο Alan Gowen πέθανε πάμπτωχος τον Μάιο του '81 από λευχαιμία. Για να τον τιμήσουν, τα αρχικά μέλη των National Health επανασυγκροτήθηκαν και έδωσαν μία παράσταση για να μαζέψουν τα έξοδα της κηδείας του. Το γεγονός ηχογραφήθηκε και κυκλοφόρησε σε δίσκο από την ανεξάρτητη **Lounging** με τίτλο *"D.S. Al Coda"*. Το group εδώ έπαιξε αποκλειστικά συνθέσεις του Gowen που είχε γράψει είτε για τους National Health είτε για τους Gilgamesh.

HATFIELD & NORTH

single

Let's Eat [Real Soon] / Fitter Stoke Has A Bath [1974, Virgin V.S. 116]

albums

- ** Hatfield & The North [1974, Virgin V 2008]
- ** The Rotters Club [1975, Virgin V 2030]
- * Afters [1979, Virgin VR 5]
- Live 1990 [1991, Ninety 6 / Μόνο cd]

NATIONAL HEALTH

albums

- ** National Health [1978, Affinity AFF 6]
- ** Of Queues And Cures [1978, Charly CRL 5010]
- * D.S. Al Coda [1983, Lounging LA 2]

LADY JUNE

Σον περιέργο τίτλο “*Lady June’s Linguistic Leprosy*” είχε ένας από τους πιο αινιγματικούς δίσκους της σκηνης του Canterbury. Ελάχιστοι γνώριζαν ποια ήταν η “μυστηριώδης **Lady June**”, και μετά από είκοσι χρόνια αποκάλυφθηκε όλη η αλήθεια γι’ αυτόν τον δίσκο.

Πολλοί πίστευαν πως επρόκειτο για το όνομα ενός super group που περιλάμβανε τον **Kevin Ayers**, τον **Eno** και τον **Pip Pyle**. Όμως έκαναν λάθος. Η Lady June ήταν υπαρκτό πρόσωπο και το αληθινό της όνομα ήταν **June Cambell Cramer**. Σπούδασε ζωγραφική σε ένα κολλέγιο τέχνης και στις αρχές των ’60s κατοικούσε τότε στην Ιταλία, τότε στην Ελλάδα και συχνότερα στην Ισπανία. Στην Palma της Μαγιόρκα συναντάει τον **Daavid Allen**, την **Gilli Smyth** και τον **Kevin Ayers**. Μαζί τους και ο Τεξανός εκατομμυριούχος **Wes** που τους χρηματοδοτεί για να φορμάρουν τους **Soft Machine**. Η Lady June δουλεύει ως φωτομοντέλο, ζωγραφίζει και γράφει ποίηση. Τους πίνακές της τους υπογράφει ως **June Onion** και αντί για υπογραφή κρεμάει ένα μικρό κρεμμύδι.

Μέχρι το 1967 έχει γίνει διάσημη και τροφοδοτεί τις γνωστότερες λονδρέζικες γκαλερί με έργα της. Νοικιάζει ένα τεράστιο σπίτι με δώδεκα δωμάτια και φιλοξενεί κάθε underground φυσιογνωμία. Οι **Soft Machine**, ο **Kevin Ayers**, οι **Gong**, οι **Hatfield & The North**, ο **David Bedford**, οι **Hawkwind**, οι **Henry Cow**, ο **Tim Blake**, ο **Steve Hillage** είναι μόνο μερικοί από τους φιλοξενούμενούς της. Πλαισιωμένη από τέτοιους φίλους δεν μπορούσε παρά να δείξει έντονο ενδιαφέρον για τη μουσική. Στις αρχές του ’70 δίνει μερικές οπτικοακουστικές παραστάσεις. Μέσα σε ένα φαντασμαγορικό show που δημιουργούν τα φώτα και οι πίνακές της, απαγγέλλει ποίηση συνοδευόμενη από κάποιους από τους φίλους της που παίζουν μουσική. Τριγύρω της διάφοροι ζογκλέρ, ακροβάτες, κλόουν, κάνουν τα δικά τους νούμερα. Η μπάντα ποτέ δεν έχει σταθερή μορφή και πάντα εξαρτάται από το ποιοι είναι ελεύθεροι για να παίξουν μαζί της. Τότε πρωτοχρησιμοποιεί το ψευδώνυμο Lady June.

Το 1972 την βρίσκουμε αναμειγμένη στο Διεθνές Καρναβάλι Πειραματικού Ήχου στο θρυλικό club Roundhouse μαζί με τους Hillage, **Tim Blake** [ο οποίος είχε δώσει “συνέντευξη” στη *Lady June* προκειμένου να κερδίσει τη θέση του roadie στους **Gong**: αργότερα θα αποδεικνυόταν πολύτιμος συνεργάτης του group], **David Bedford** και **Lol Coxhill**. Επίσης δίνει αραιές παραστάσεις συνοδευόμενη από τους **Henry Cow**, **Lol Coxhill**, **Ivor Cutler** και **Ron Geesin** στο Paradiso του Amsterdam. [Κάποια από τα shows έχουν ηχογραφηθεί σε κασέτες].

Στις 31 Μαΐου δίνει ένα πάρτι στο σπίτι της για να γιορτάσει

τα δικά της γενέθλια [3 Ιουνίου] και της **Gilli Smyth** [1 Ιουνίου]. Σε αυτό το πάρτι ο **Robert Wyatt** υπό την επί-

δραση παραισθησιογόνων θα βγει έξω από το παράθυρο, θα κρεμαστεί από το λούκι και στη συνέχεια θα πέσει και θα σπάσει τη σπονδυλική του στήλη, μένοντας ανάπηρος για το υπόλοιπο της ζωής του, ένα γεγονός που άλλαξε όλη την ιστορία του Canterbury.

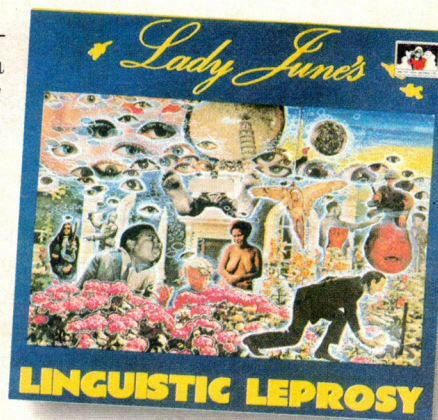
Το 1974 δίνει την πρώτη παράσταση του show “*Uppers & Downers*”, από το οποίο τα ποιήματα θα αποτελέσουν τη βάση του album “*Linguistic Leprosy*” και θα εκδοθούν σε μία ανθολογία από τη **Virgin**.

Η ΙΔΙΑ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΘΗΚΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ της σχέδια. Έτσι η Lady June υπογράφει στη θυγατρική της **Virgin**, **Caroline** για ένα album. Μέσω της **Caroline** η **Virgin** κυκλοφορούσε οτιδήποτε αντιεμπορικό και εξτρεμιστικό για την εποχή, σε πολύ χαμηλή τιμή. Η June άρχισε να δουλεύει προσπαθώντας να μελοποιήσει κάποια ποιήματά της βοηθούμενη από τους **Archie Leggett**, **Pip Pyle** και **Lol Coxhill**. Αν και αυτή η δουλειά υπάρχει σε κασέτες, η June δεν φάνηκε να είναι ικανοποιημένη από το αποτέλεσμα. Έτσι έστειλε το βιβλίο με τα ποιήματα στον **Ayers** και τον παρακάλεσε να γράψει τη μουσική. Αυτή τη φορά το αποτέλεσμα ήταν εντυπωσιακό. Ένα ιδιόρρυθμο καλειδοσκοπικό μουσικής, ποίησης, σκόρπιων φράσεων. Όλα τα κομμάτια είναι γραμμένα από τον **Ayers**, εκτός από τα “*Optimism*” του **Eno** και το “*Am I*” της **Kim Solomon** [κόρης του συγγραφέα **David Solomon**].

Η εγγραφή έγινε στο studio του **David Vorhans** [του εγκεφάλου πίσω από τους **White Noise**] και μάλιστα ο ίδιος συμμετέχει στη σύνθεση “*Touch-Downer*” που κλείνει τον δίσκο.

Υπάρχει άλλο ένα κομμάτι που απουσιάζει από τον δίσκο, το οποίο ήταν σύνθεση του **Wyatt**. Ήταν το πρώτο που έγραψε μετά το ατύχημά του. Ίσως είναι το “*Apricot Jam*”, του οποίου ως δημιουργός αναφέρεται ο **Sunny Sax** με τους **Sunshine Orchestra** και το οποίο συμπεριλαμβάνεται μέσα στο lp “*The Story So Far... Oh Really?*” των **Coxhill** και **Stephen Miller**.

Η Lady June όλα αυτά τα χρόνια μέχρι σήμερα συνέχισε ακούραστη τις καλλιτεχνικές της εκδηλώσεις, τότε με εκθέσεις ζωγραφικής, τότε με ποιητικές βραδιές και τότε με μουσικά happenings. Σήμερα κατοικεί στην **Deya**, δίπλα στο σπίτι του **Ayers**, και ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο ζώντας μέσα στη μαγεία της δημιουργίας.

HUGH HOPPER - ELTON

ία σύντομη ανασκόπηση, για τη συνέχεια, της συνεργασίας δύο κορυφαίων μουσικών που μας έδωσε μερικά έξοχα δείγματα του Canterbury Rock. Οι ιστορίες και των δύο καθώς καθώς οι περιπέτειές τους με διάφορες μπάντες και οι συνεργασίες τους, είναι πράγματι αρκετά μπερδεμένες και θα προσπαθήσω όσο γίνεται να ξεμπλέξω τα πράγματα.

Ο μπασιόστας **Hugh Hopper** και ο σαξοφωνίστας **Elton Dean** γεννήθηκαν αμφότεροι το 1945· ο πρώτος είναι γέννημα θρέμμα του Canterbury ενώ ο δεύτερος κατάγεται από το Nottingham. Τον Φλεβάρη του '69 ο Hopper παίρνει τη θέση του **Kevin Ayers** στους **Soft Machine** και μαζί τους ηχογραφεί το "**Volume Two**". Την ίδια χρονιά παίζει μπάσο στο πρώτο lp του Ayers "**Joy Of A Toy**" και μαζί με τους υπόλοιπους Soft Machine στο "**Madcap Laughs**" του **Syd Barrett** [ανεπίσημα δίχως να αναφέρονται τα ονόματά τους].

Ο Elton Dean πρωτοεμφανίζεται στους θρυλικούς **Bluesology** μαζί με τον **Long John Baldry**, τον **Marc Charig** και τον **Reg Dwight** [ο οποίος χρησιμοποιεί το όνομα του **Dean** και βαφτίζεται **Elton John**]. Όλα αυτά γύρω στο 1967-68, περίοδο από την οποία σώζεται μονάχα ένα τραγούδι, το οποίο συμπεριλήφθηκε στη συλλογή της **Polydor**, "**Rare Tracks**". Βέβαια, πριν τον Dean οι Bluesology είχαν ηχογραφήσει δύο singles.

Στη συνέχεια, ο Dean ενσωματώνεται στο σεξτέτο του τζαζίστα **Keith Tippett** [συζύγου της **Julie Driscoll**], και μαζί τους γράφει το lp "**You Are Here I Am There**". Ολόκληρο το σεξτέτο [εκτός του περκασιονίστα **Alan Jackson**] θα παρευρεθεί στην εγγραφή του album "**1969**" της **Julie Driscoll**, μαζί με κάποιους άλλους μουσικούς που θα αποτελούσαν τον πυρήνα αργότερα των θρυλικών **Nucleus**. Η ομάδα των πνευστών του σεξτέτου [Dean, Charig και **Nick Evans**] τον Οκτώβριο του '69 θα ενωθεί με τους τρεις Soft Machine και θα περιοδεύσουν. Κάποιες σκόρπιες ηχογραφήσεις αυτής της περιόδου θα εμφανιστούν αργότερα στο lp "**Triple Echo**" [1977, **Harvest SHTU 800**].

Οι Hopper και Dean συμμετέχουν στο διπλό lp "**Third**" των Softs αλλά ο δεύτερος προτιμάει το δικό τους group, τους **Just Us**, με μέλη τους φίλους του Charig, Evans [στα πνευστά], **Jeff Green** [μπάσο] και **Phil Howard** [drums]. Στη συνέχεια βοηθάει τον **Robert Wyatt** στο σόλο album του "**End Of An Ear**" [μαζί με τον Charig]. Οι τρεις τους [Wyatt, Dean, Charig] θα βρεθούν και στην ηχογράφιση του lp "**Dedicated To You But You Weren't Listening**" του Tippett. Όπως βλέπετε, η ομάδα των μουσικών του Canterbury είναι ενεργός, δραστήρια και πανταχού παρούσα.

Οι ίδιοι καλλιτέχνες θα είναι μεταξύ των πενήντα που θα βοηθήσουν τον Tippett στο μεγαλεπίβολο διπλό lp "**September Energy**" [1971].

ΤΟΝ ΜΑΙΟ ΤΟΥ '71 Ο DEAN ΘΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ του προσωπικό lp βοηθούμενος από τους Just Us. Όμως αυτή η περιφνημη μπάντα δεν θα έχει συνέχεια, αφού οι Soft Machine προσλαμβάνουν τον drummer **Phil Howard** στη θέση του αποχωρήσαντος Wyatt. Με αυτή τη μορφή οι Softs θα δουλέψουν πάνω στο μισό του πέμπτου τους album "**Fifth**", αφού μετά από μερικούς μήνες ο Howard θα φύγει. Με τον **John Marshall** των **Nucleus** θα ολοκληρώσουν τη δουλειά.

Στον Hopper δεν αναφέρομαι ξεχωριστά, γιατί όλο αυτό το διάστημα ανήκει στους Soft Machine, μέχρι να τον βρούμε, το 1973, να ετοιμάζει το πρώτο του προσωπικό lp "**1984**". Ένας πειραματικός δίσκος, όπου προβάλλεται περισσότερο ο ίδιος παρόλο που συνοδεύεται από μεγάλους μουσικούς όπως οι **Lol Coxhill**, **John Marshall**, **Nick Evans** και **Gary Windo**.

Αμέσως μετά την κυκλοφορία του δίσκου, εγκαταλείπει τους Soft Machine αλλά αμέσως ενώνεται με τους **East Wind** του **Stomu Yamashta**. Εδώ για πρώτη φορά συναντάει τον κιθαρίστα **Gary Boyle** και συνεργάζεται με αυτόν στο lp τους Γιαπωνέζου, "**Freedom Is Frightening**".

Ο Dean αφού συμμετέχει ως session στα ομώνυμα lps των **Heads, Hands & Feet** και του **Reg King** [τραγουδιστής των **Action**], και στα δύο προσωπικά albums του τραγουδιστή των **Manfred Mann**, **Mike Hugg** ["**Somewhere**", "**Stress And Strain**"] βρίσκεται για λίγο με το ολλανδικό progressive fusion συγκρότημα **Supersister**.

Τον Μάρτιο του '74 ενώνεται πάλι με τον Hopper για την εγγραφή του δεύτερου προσωπικού δίσκου του Hugh, "**Monster Band**". Βασικά πρόκειται για την εγγραφή μίας παράστασης στο Bordeaux όπου συνοδεύονται από δύο Γάλλους μουσικούς και από τον drummer **Mike Travis**. Δεν μπορώ να πω ότι το συνεργείο εγγραφής βρέθηκε εκεί την κατάλληλη μέρα, αφού σε κάποια άλλη παράσταση ανέβηκαν στη σκηνή ο **Lol Coxhill** και η **Laurie Allen**.

Στα μέσα της ίδιας χρονιάς, ο Hopper δέχεται την πρόσκληση του Boyle να προσχωρήσει στους καταπληκτικούς αλλά τόσο παρεξηγημένους **Isotope** [στη θέση του μπάσιστα **Jeff Clyne**] και να παίξει στο δεύτερο ομώνυμο album τους. Το περισσότερο υλικό εδώ με διαφορετική μορφή είναι παρμένο από το "**Monster Band**".

Εκείνη την εποχή ο Dean βρίσκεται στην μπάντα του **Georgie Fame**, τους **Blue Flames** και τον συναντάμε στο album του **Alexis Korner**, "**Mr Blues**". Με το ξεκίνημα της νέας χρονιάς του 1975 βάζει σε ενέργεια ένα μεγαλεπίβολο σχέδιο· οργανώνει μια πολυμελή super μπάντα, τους **Ninesense**, που περιλάμβανε έξι μουσικούς πνευστών: Dean και **Alan Skidmore** στα σαξόφωνα, **Radu Malfatti** και **Nick**

Hugh Hopper

DEAN

Evans στα τρομπόνια, Marc Charig και **Mongezi Feza** στις τρομπέτες. Επίσης οι Tippet [πιάνο], **Harry Miller** [μπάσο] και **Louis Moholo** [drums] συμπληρώνουν την ομάδα.

Οι Ninesense έδωσαν λίγες παραστάσεις, και τον Μάρτιο του '76 έκαναν το δισκογραφικό τους ντεμπούτο με το lp "**Oh! For The Edge**" στην ανεξάρτητη **Ogun** που στο κατάλογο της περιλάμβανε μόνο παρόμοιες avant garde jazz-rock δουλειές. Ήταν μια ζωντανή ηχογράφηση στο Λονδίνο· στη συγκεκριμένη εμφάνιση η μπάντα ήταν οχταμελής [λόγω ασθένειας του **Malfatti**].

Ως δεύτερος τρομπετίστας χρησιμοποιήθηκε ο **Harry Beckett**, εξαιτίας του αιφνίδιου θανάτου του Feza. Εν τω μεταξύ, ο Hopper εγκαταλείπει τους Isotope στη μέση της εγγραφής του τρίτου τους album, "**Deep End**". Παρόλο που παίζει σε περισσότερα από τα μισά κομμάτια, το όνομά του εμφανίζεται μονάχα στη δική του σύνθεση, "**Fonebone**".

Παρόλα αυτά δεν τους κράτησε καμία και τους προσκαλεί να τον βοηθήσουν στο τρίτο του προσωπικό lp, το περιβόητο "**Hoppertunity Box**". Μαζί του παίζουν και άλλοι εξαιρετικοί μουσικοί όπως ο **Dave Stewart**, ο Dean, ο Charig, ο Windo κ.α. Ο δίσκος βγήκε στη νορβηγική **Compendium Fidarco** σε περιορισμένα αντίτυπα και γι' αυτό είναι δύσκολο να αποκτηθεί.

ΤΟ 1976 ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ ΓΙΑ τους δύο φίλους. Μαζί με τον Tippet και τον drummer **Joe Gallivan** κάνουν ένα ακόμα lp στην ίδια νορβηγική εταιρεία, το "**Cruel But Fair**".

Μέλη των Ninesense, συμπεριλαμβανομένου και του Dean, συχνά παίζουν μαζί με τους **Brotherhood Of Breath** του **Chris Mc Gregor** ενώ τον Μάιο ο Dean βρίσκεται στην εντεκαμελή ορχήστρα **Arc** που συνοδεύει τον Tippet. Θα παραλείψω σκοπίμα τους δίσκους όπου έχει εμφανιστεί ως session γιατί ο χώρος είναι περιορισμένος και θα περάσω στην επόμενη δουλειά του. Στο τέλος του '76 σχηματίζει ένα εφήμερο κουαρτέτο με τους Tippet, **Chris Laurence** [μπάσο] και **Louis Moholo** [από τους **Culture Shock** με τους οποίους είχε παίξει ο Dean] για το album "**They All Be On This Old Road**".

Το 1977 φαίνεται πως ήταν εξίσου πολυάσχολη χρονιά με την προηγούμενη, αφού το όνομα του Dean συνδέεται με τρεις κυκλοφορίες. Πρώτα μία πειραματική δουλειά που στο πρόγραμμά της περιλαμβάνει δύο σαξοφωνίστες, τους Dean και Alan Skidmore.

Το "**El Skid**" που βγήκε στην αγορά τον Φεβρουάριο, συνέχιζε τη παράδοση των avant garde jazz-rock δίσκων όπου φιγουράριζε το όνομα του μεγάλου σαξοφωνίστα. Εδώ συμμετέχει ο drummer John Marshall και ο μπασίστας Chris Lawrence.

Η στενή συνεργασία του με τον Joe Gallivan δεν περιορίζεται μόνο στις ζωντανές εμφανίσεις για τη προώθηση του προηγούμενου δίσκου, αλλά οι δύο τους δημιουργούν ένα νέο lp, το "**The Cheque In The Mail**" με τον τρομπετίστα **Ken Wheeler** ως τρίτο μέλος. Παράλληλα ο Dean ηχογραφεί το δεύτερο album των Ninesense, "**Happy Daze**" - όπου έχει επιστρέψει ο Malfatti - ενώ με τον Hopper ενσωματώνονται στην μπάντα της **Carla Bley** [που περιλάμβανε κυρίως Αμερικάνους μουσικούς].

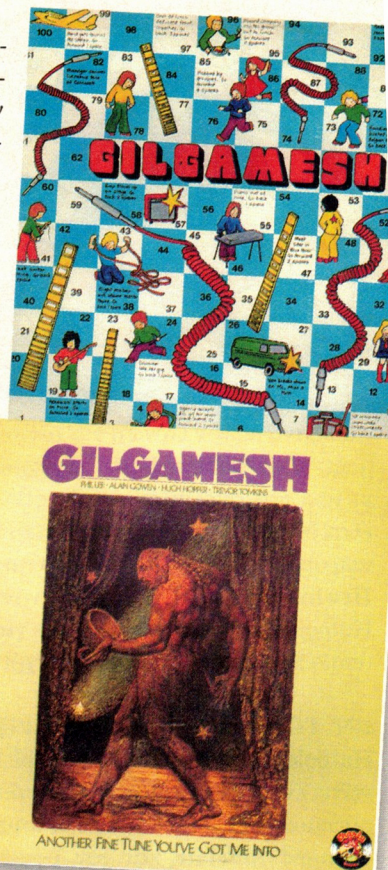
Στις αρχές του '78, οι δύο φίλοι αποφασίζουν να οργανώσουν μια νέα μπάντα, η οποία θα μπορούσε να μετακινείται εύκολα στην ευθεία που ενώνει τον ήχο του Canterbury με τη σύγχρονη jazz. Στη προσπάθειά τους να ανακαλύψουν τους κατάλληλους συνεργάτες, κατέληξαν στον drummer **Dave Sheen** και στον οργανίστα **Alan Gowen**, ο οποίος όμως οδηγούσε ένα δικό του σχήμα, τους **Gilgamesh**. Αυτοί είχαν δημιουργηθεί στις αρχές του 1975 και ήταν

μια ταλαντούχα ομάδα έμπειρων και επαγγελματιών μουσικών, οι περισσότεροι από τον χώρο της jazz, που προσπαθούσαν να ανακαλύψουν μια νέα μουσική φόρμα, ένα υβρίδιο της avant garde, της σύγχρονης jazz και του jazz rock.

Εκτός από τον Gowen, οι υπόλοιποι ήταν ο εκλεκτός κιθαρίστας **Phil Lee**, ο μπασίστας **Jeff Clyne** [ένας super session με σπουδαίο παρελθόν], ο drummer **Michael Travis** [των **Atlantic Bridge**] και η **Amanda Parsons** [φωνητικά]. Ο Gowen είχε παίξει για μικρό διάστημα με τους **Assagai** [μία εκπληκτική afro rock μπάντα] και τους **Sunship**, πριν ενωθεί με τους **National Health**.

Τόσο γνωστοί και πεπειραμένοι μουσικοί δεν χρειάζονται ιδιαίτερες συστάσεις και αμέσως τους δέσμευσε η **Virgin** μέσω της θυγατρικής της, **Caroline Records**. Εδώ γράφουν το εξαιρετικό πρώτο τους album με συμπαγωγό τον Dave Stewart. Όλες σχεδόν οι συνθέσεις ανήκουν στο Gowen και ξεχωρίζουν οι τριλογίες "**One End More**", "**Island Of Rhodes**" [τιμή μας] και "**We Are All**". Μετά την κυκλοφορία του δίσκου, ο Gowen ακολούθησε την πορεία που ήδη ανέφερα, και τον Απρίλιο του '78, μέσω του Stewart, γνωρίζεται με τους Dean και Hopper. Δέχεται την πρότασή τους να συμμετάσχει στο νέο τους συγκρότημα **Soft Head**. Περιοδεύουν στη Γαλλία και οι παραστάσεις ηχογραφούνται για το μέλλον, αλλά σχεδόν αμέσως κυκλοφορεί το album τους "**Roque Ellement**".

Εδώ υπάρχει μια περίφημη αναπροσαρμογή της σύνθεσης των Ninesense "**Seven For Lee**" και σχεδόν μία αγνώριστη εκτέλεση του "**Seven Drones**" από το lp "**Cruel But Fair**". Ο εφήμερος αυτός συνασπισμός δεν κράτησε πολύ, αφού ο Dean ενώνεται με τους **Ark** για μια σειρά συναυλιών [που οδήγησαν στην ηχογράφηση του διπλού lp "**Frames**" στην **Ogun**]. Παράλληλα ο Gowen επιθυμεί να επαναφορμάρει τους Gilgamesh ως κουαρτέτο αυτή τη φορά, με τον παλιό του συνεργάτη **Phil Lee**, τον **Hugh Hopper** στο μπάσο και τον **Trevor Tomkins** στα drums. Και εδώ το περισσότερο υλικό γραμμένο από τον Gowen γύρω στο 1977-78, παρόλο που δείχνει να αγνοεί ποια θα είναι η επεξεργασία του, αφού δεν έχει στο μυαλό του συγκεκριμένη εικόνα του group που θα τον συνόδευε. Έτσι παρατηρούμε μία καθολική κυριαρχία των keyboards ενώ οι υπόλοιποι μουσικοί συμμετέχουν στους αυτοσχεδιασμούς. Όμως τα μέλη των Gilgamesh δεν έχουν δέσιμο ούτε συνοχή μεταξύ τους. Άλλωστε τι μέλλον μπορεί να έχει μια μπάντα όταν ηχογραφεί κάθε τρία χρόνια; Μετά τη διάλυσή τους, οι Gowen και Hopper ενώνονται πάλι με τον Dean και με τον drummer **Pip Pyle** στη θέση του Sheen, και αυτή τη φορά ονομάζονται **Soft Heap**. Και πάλι η **Clarly** δέχτηκε να στεγάσει τη νέα αυτή παραδοξότητα. Το ομώνυμο album τους ήταν ένα ανορθόδοξο πάντρεμα μελωδικής jazz και avant garde rock, όπου ο Dean παίζει μερικά από τα ομορφότερα σαξοφωνικά θέματα που έχω ακούσει από αυτόν. Τις παραμονές μιας τουρνέ στη Σκωτία, ο Hopper φεύγει

Soft Hear

από το group και στη θέση του έρχεται ο **John Greaves**. Έτσι το group μοιάζει σαν επανασυγκρότηση των National Health, αφού μόνο ο Elton δεν υπήρξε μέλος τους. Τους Soft Hear βοήθησε στην ηχογράφηση ο Charig. Όμως το καλοκαίρι του '80 ο Hopper θα συνεργα-

στεί ξανά με τον Gowen για τον τελευταίο δίσκο που θα κάνουν μαζί, **"Two Rainbows Daily"**. Συγχρόνως, ο Dean με τους παλιούς του συνεργάτες θα κάνει άλλον έναν δίσκο, το **"Boundaries"** και το 1983 θα επαναφορμάρει τους Soft Hear με τον **Mark Hewins** στη θέση του αποθανόντος Gowen. Ηχογράφησαν μερικά sessions για το BBC τα οποία παραμένουν ανέκδοτα μέχρι στιγμής.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ, Ο ΚΙΘΑΡΙΣΤΑΣ ΤΩΝ Hatfield, National Health κλπ. Phil Miller οργανώνει ένα super group του Canterbury, τους περίφημους **In Cahoots**, με μέλη τους Dean, Pyle, **Richard Sinclair** και τον οργανίστα **Peter Lemer**, με βασικό στόχο να επιτρέψει σε καθέναν μουσικό να αναπτύξει ελεύθερα τις δικές του ιδέες. Και αυτή η super μπάντα ηχογράφησε για λογαριασμό του BBC κάποια session που μένουν ακυκλοφόρητα, όπως και μια συνεργασία των Hopper και Sinclair που πιάνει σκόνη σε κάποιο ράφι.

Το 1984, ο Hugh ομαδοποιεί ένα εφήμερο τρίο, τους **North & South** και γράφει μαζί τους κάποια κομμάτια, εκ των οποίων μονάχα ένα, το **"Amber And The Amberines"**, θα εμφανιστεί με αυτή τη μορφή στο ep του Robert Wyatt, **"Work In Progress"** και αργότερα στο album **"1982-4"**. Αυτή τη χρονιά είναι η σειρά του Pyle να φορμάρει μία νέα μπάντα, τους **Equipe Out**, όπου συμμετέχουν οι δύο φίλοι Dean και Hopper, μαζί με τον **Didier Malherbe** των Gong [σαξόφωνο] και τη **Sophia Domancich** [keyboards].

Στις αρχές του 1985 έχουμε το δεύτερο album της συνεργασίας Dean / Hopper / Tippett / Gallivan, **"Mercy Dash"**, όπου το μεγαλύτερο μέρος του υλικού είχε γραφτεί στο παρελθόν. Μεταξύ των κομματιών και μια καταπληκτική διασκευή του **"Calyx"** των Hatfield & The North [το ίδιο έχει διασκευάσει και ο Wyatt]. Τον Απρίλιο, ο Dean πάλι με το κουαρτέτο του μας χαρίζει ένα ακόμα album, το **"The Bologna Tape"**.

Αυτό το διάστημα και οι δύο συνεργάτες σχηματίζουν ή συμμετέχουν σε διάφορους εφήμερους συνασπισμούς, που δεν θεωρώ σκόπιμο να αναφέρω αφού δεν υπάρχει ηχογραφημένο υλικό. Το φθινόπωρο, επιτέλους οι Equipe Out κάνουν το πρώτο αξιόλογο ομώνυμο album τους που θα

μείνει ακυκλοφόρητο μέχρι το 1987.

Στο τέλος της δεκαετίας του '80 και μέχρι τη δεκαετία που διανύουμε, οι Elton Dean και Hugh Hopper έχουν συμμετάσχει σε πάρα πολλά συγκροτήματα, έχουν εμφανιστεί εκατοντάδες φορές σε εφήμερους και μη σχηματισμούς ή ως μέλη των συγκροτημάτων που ήδη αναφέρουμε, ενώ είναι μάλλον δύσκολο να απαριθμήσω τις session δουλειές τους. Σίγουρα ο ρόλος τους στην εξέλιξη του Canterbury Rock είναι ανεκτίμητος.

σημ. Στη δισκογραφία, με ** σημειώνονται τα απολύτως απαραίτητα albums και με * τα απαραίτητα για κάθε δισκοθήκη.
σημ. Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος: Gong

ELTON DEAN

albums

- * **Elton Dean** [1971 CBS 64539]
- * **Oh! For The Edge** [1976 Ogun OG 900 / Με τους Ninesense]
- They All Be On This Old Road** [1976 Ogun OG 410 / Με τους ELton Dean Quartet]
- El Skid** [1977 Vinyl VS 103 / Με τον Alan Skidmore]
- The Cheque In The Mail** [1977 Ogun OG 610]
- * **Happy Daze** [1977 Ogun OG 910 / Με τους Ninesense]
- Boundaries** [1980 Japo 60033]
- The Bologna Tape** [1985 Ogun 530 / Με το Elton Dean Quartet]
- Welcomet** [1986 Impetus 18612 / Με το Elton Dean Quartet]
- Duos** [1988 ED Tapes / κασέτα]
- Trios** [1989 ED Tapes / κασέτα]
- If Dubois Only Knew** [1995 Voiceprint VP 194 / Μόνο cd με τον Paul Dunmall]

HUGH HOPPER

albums

- * **1984** [1973 CBS 65466]
- * **Monster Band** [1974 Atmosphere IRI 5003]
- * **Hoppertunity Box** [1976 Compendium Fidardo - 7 / Νορβηγική έκδοση]
- Two Rainbows Daily** [1980 Red Records Rouge I]

E. DEAN / H. HOPPER / K. TIPPETT / J. GALLIVAN

albums

- * **Cruel But Fair** [1976 Compendium Fidardo 4]
- Mercy Dash** [1985 Culture Press lp? 2001]

GILGAMESH

albums

- ** **Gilgamesh** [1975 Caroline CA 2007]
- * **Another Fine Tune You Got Me Into** [1978 Charly CRL 5009]

SOFT HEAD

album

- * **Roque Element** [1978 Ogun 0527]

SOFT HEAP

album

- * **Soft Heap** [1978 Charly CRL 5014]

EQUIPE OUT

album

- * **Equipe Out** [1987 52 Rue Est RE 004]

PHIL MILLER

albums

- Cutting Both Ways** [1987 Impetus IMP 18615]
- Split Seconds** [1988 Reck 8]

A. GOWEN / P. MILLER / R. SINCLAIR / T. TOMKINS

album

- Before A Word Is Said** [1982 Europa]